

عنوان مقاله:

تاثیر حیاط مرکزی در طراحی معماری خانه های سنتی

محل انتشار:

سومین کنگره بین المللی عمران ، معماری و شهرسازی معاصر (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 11

نویسندگان:

هانیه حافظی بیرگانی - دانشجو کارشناسی ارشد معماری

احمد رضا کابلی - استاد دانشگاه مهر اروند آبادان

خلاصه مقاله:

استفاده از حیاط مرکزی الگوی بسیار مهمی در ساخت و ساز بوده و به عنوان یک عنصر بومی به طور قابل ملاحظه ایدر شهر های مختلف ایران مورد استفاده قرار گرفته است. همچنین فضاهای سکونتی با بهره گیری از تدابیر مختلفی در اطراف حیاط قرار گرفته اند. حیاط مرکزی با خصوصیات ارزنده خود نه تنها تاثیر مخربی را به محیط تحمیل نمی کند بلکه به گونه ای شگفت انگیز با آن سازگاری دارد. در خانه های سنتی، حیاط به عنوان بخش کلیدی خانه، اصل ترین الگوی زندگی را ارائه می کند. بنابراین به نظر می رسد بازخوانی مفاهیم و کارکرد های حیاط در این خانه ها، راه حلی باشد برای باززنده سازی بسیاری از عملکردهایی که هم اکنون نیز از ضروریات سکونت است و به دلیل الگوی نامناسب حیاط به حاشیه رانده شده. در پی این هدف، در پژوهش حاضر پس از بررسی تعاریف، تاریخچه و جایگاه حیاط در معماری سنتی ایران، به تشریح کالبدی این فضا و مهمترین عملکردهای آن در خانه های سنتی پرداخته شده است. مقاله حاضر سعی دارد که با بررسی ساختاری حیاط مرکزی در معماری سنتی به مزایای این سبیل معماری سنتی بپردازد. روش تحقیق در این پژوهش توصیفی-تحلیلی بوده و قسمت عمده اطلاعات برگرفته از منابع کتابخانه ای (کتاب، مقالات و...) می باشد. هدف پژوهش هایی از این دست، حفظ و تکرار فرم و اشکال گذشته و تقلید از آنها نیست بلکه استفاده از الگوها و تجارب آنان و ایجاد صور جدید پیرو مفاهیم، مد نظر است. بر اساس یافته ها، بازخوانی این مفاهیم می تواند راهگشایی برای بهبود وضعیت نامطلوب مسکن امروز به دلیل حضور آشفته حیاط در معماری آن باشد، به این امید که ارتباط تضعیف شده حیاط با فضاهای خانه معاصر به واسطه این شناخت جانی دوباره یابد.

کلمات کلیدی:

حیاط مرکزی، عنصر بومی، خانه سنتی، معماری ایرانی، فضاهای سکونتی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1002535>

